

HỒI 38

GIẢI NHÂN NGỘ ĐỘC

H

oàng Thượng Chí nghe nói như vậy, tức giận, lớn thét:

- Dư Hóa! Có ngày Lạnh Diện Nhân này sẽ khiến cho người chết không có chỗ vui thây!

Tiếng của Dư Hóa lại vang lên trong làn sương độc:

- Ha! Ha! Nhưng sự thật trước mắt đây là người không thể nào sống được nữa, thì chớ có mơ mộng hão huyền! Ha! Ha!...

Hoàng Thượng Chí nghe hần cười nói ngạo mạn như vậy thì càng tức giận không để đầu cho hết. Chàng nghĩ phải chi trước đây chàng hạ sát hần ngay thì có đầu giờ này hần được ngang tàng như vậy. Chàng vận công lực thét lớn:

- Lão ác ma kia! Người có dám chường mặt ra đây không? Đừng có làm thói chuột nhắt hèn hạ trốn chui trốn nhủi trong hang mà khua môi múa mồm!

Qua một lúc Hoàng Thượng Chí vẫn không nghe Dư Hóa trả lời, chàng khinh bỉ hỏi:

- Dư Hóa! Có phải người đã sợ chẳng dám đường hoàng đối địch với ta chăng? Nếu thế thì người chống mắt lên mà xem ta ra khỏi đây!

Hoàng Thượng Chí nói như thế là muốn làm cho Dư Hóa sợ chàng thoát ra khỏi sương độc của hần để cho hần xuất đầu lộ diện rồi chàng sẽ lợi dụng cơ hội ấy hạ hần ngay mới mong thoát được nơi đây. Chứ thật ra chàng chẳng biết cách nào phá giải làn sương độc này cả.

Nhưng hình như Dư Hóa đã hiểu được dụng tâm của chàng. Hăng vẫn ẩn mặt nói vọng ra:

- Lạnh Diện Nhân! Người đừng mong ra khỏi nơi đây! Giờ chết của người sắp đến rồi đó.

Ngừng một lát, hần lại cất giọng lạnh lùng:

- Người chẳng còn bao nhiêu thời gian nữa đâu! Hãy quyết định đi! Nếu người không muốn thân thể biến thành máu đặc mà chết, thì lập tức làm theo lời nói của ta! Đứa con gái ấy đẹp như tiên chết đi thì đáng tiếc thay!...

Giọng đầy cảm uất, Hoàng Thượng Chí ngắt lời Dư Hóa:

- Lão ác ma! Ta cho người hay nếu cô gái này gặp phải chuyện không may, thì Thiên Tề Giáo các người chẳng còn gì trên đời này!

Dư Hóa lạnh lùng cất tiếng:

- Đừng có mơ ước viễn vông! Người đã bỏ mất cơ hội thoát thân rồi.

Cái vòng sương độc đã thu hẹp dần lại, còn không đầy mười trượng nữa.

Chết hay sống chỉ quyết định trong chớp mắt này!

Độc Vật Dư Hóa lại cất giọng lạnh như băng:

- Lãnh Diện Nhân! Sao? Chết hay sống là do ý muốn của người. Hãy lập tức bỏ người thiếu nữ trên tay xuống, đi ngay qua phía đông mười trượng...

Đầu óc Hoàng Thượng Chí làm việc rất nhanh. Chàng nghĩ mình đã qua sự thoát chi đổi cốt nhờ Địa Mạch Linh Toàn, thì có thể thoát khỏi làn sương độc này, nhưng Ngô Tiểu My thì chắc là phải chết. Đối phương muốn chàng bỏ Ngô Tiểu My xuống rồi đi về phía đông mười trượng! Không hiểu hắn có âm mưu gì đây. Hay là hắn muốn bắt Ngô Tiểu My trước rồi sẽ đối phó với chàng sau?

Vòng sương độc càng lúc càng thu hẹp!

Chỉ còn năm trượng nữa là đến chỗ Hoàng Thượng Chí và Ngô Tiểu My...

Một luồng hương thơm lạ thường xông vào mũi Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí nghĩ một lúc rồi quyết định tạm thời làm theo lời đối phương để cứu tính mạng Ngô Tiểu My trước rồi sau này sẽ liệu.

Nghĩ như vậy, chàng vừa định thốt lời ưng thuận. Bỗng có một tiếng nói rất nhỏ nhưng lại rõ ràng lọt vào tai chàng:

- Con à! Con có phải là truyền nhân của Ma Trung Chi Ma không?

Hoàng Thượng Chí giật mình ngơ ngác...

Tiếng nói này phải do một người nội công cao thâm phát ra vì kẻ tầm thường không thể dùng phép Truyền Âm Nhập Mật này được.

Trong lúc cấp bách, Hoàng Thượng Chí chẳng có thì giờ suy nghĩ, vội dùng phép Truyền Âm Nhập Mật đáp:

- Đúng vậy! Người...

Tiếng nói bí mật lúc nãy lại vang lên ngắt lời Hoàng Thượng Chí:

- Ma Trung Chi Ma là chủng môn nhân ở Ảo Ma Cung của phái Thiên Nam phải không?

Hoàng Thượng Chí càng ngạc nhiên hơn, chàng muốn tìm hiểu xem chủ nhân tiếng nói bí mật ấy là hạng người nào. Nhưng nhìn thấy làn sương độc dần dần ép tới, mồ hôi chàng toát ra như tắm.

Chàng chẳng còn suy nghĩ gì được nữa, vội đáp:

- Đúng vậy!

Tiếng nói bí mật lại âm thầm dội vào tai Hoàng Thượng Chí:

- Đã như vậy thì con phải có bảo vật truyền đại của Ảo Ma Cung là Ác Quỷ Châu Bài.

Hoàng Thượng Chí kinh hãi tột độ, vội nói:

- Có! Cái bài ấy hiện có trên mình tôi.

Tiếng nói bí mật lại vang vào tai chàng như lệnh truyền:

- Ác Quỷ Châu Bài có thể trừ được chất độc, đồ bẩn, khôi phục thần trí. Người hãy thử đi!

Hoàng Thượng Chí nghĩ chẳng ra người truyền lời này là ai. Chàng chỉ biết được rõ ràng là người này đã dùng được Truyền Âm Nhập Mật tất không phải là hạng tầm thường. Nhưng điều mà Hoàng Thượng Chí lấy làm lạ lùng nhất là tại sao người này lại biết rõ các việc bí mật của chàng.

Vòng sương độc thu hẹp dần, chỉ còn hai trượng nữa là đã xâm nhập vào thân thể của Hoàng Thượng Chí.

Cứ nhìn người thiếu nữ đã có lần cứu mình thoát chết đang ngất lịm trong tay, Hoàng Thượng Chí vội thò tay vào bọc lấy cái Ác Quỷ Châu Bài, vận công ép mạnh...

Mặt trái của cái bài ấy có cần một viên ngọc. Viên ngọc này đột nhiên bắn ra một luồng hào quang, xông thẳng ra ngoài mười mấy trượng.

Luồng hào quang này xông đến đâu, thì sương độc tức thời tan ngay đến đấy.

Chẳng mấy chốc làn sương độc đã bị phá tống một đường rộng chừng một trượng.

Hoàng Thượng Chí vô cùng mừng rỡ...

Tiếng nói của Độc Vật Dư Hóa đột nhiên nổi lên:

- Lãnh Diện Nhân! Người đang giở trò quái gì đó? Bộ người không muốn sống nữa sao?

Hoàng Thượng Chí ha hả cười một thôi dài, rồi cất giọng âm lạnh:

- Lão ác ma! Món nợ này ta và ngươi sẽ thanh toán sau! Giờ ta xin cáo từ.

Một tay ôm chặt lấy Ngô Tiểu My, một tay cầm Ác Quỷ Châu Bài vận thêm công lực trợ sức cho luồng hào quang, Hoàng Thượng Chí nhún mình chạy như bay theo luồng hào quang đó...

Tức thời những tiếng huyết âm u lại phát ra tứ phía. Hiển nhiên là Hoàng Thượng Chí chạy đi đã bị đối phương phát giác và truyền tin cho nhau.

Hoàng Thượng Chí phóng nhanh một hơi ra ngoài cốc đạo dài hàng trăm trượng.

Trước mắt chàng sương độc đã hết hẳn, chàng lại đến một cốc hoang.

Cốc hoang này chính là nơi chàng đã bị bắt lần trước.

Hoàng Thượng Chí thở phào một cái như trút cả nỗi lo âu từ nãy. Chàng cất Ác Quỷ Châu Bài vào mình.

Đưa mắt nhìn sơ chung quanh, Hoàng Thượng Chí lại phóng mình chạy bay theo cốc đạo mà ra ngoài.

Hoàng Thượng Chí vừa chạy vào cốc đạo, tức thời có những tiếng động âm âm nổi lên như là tuyết sập.

Thì ra bọn Độc Vật Dư Hóa đã dùng cây to, đá lớn từ trên xô xuống, định chôn vùi Hoàng Thượng Chí và Ngô Tiểu My.

Cây, đá vẫn rơi xuống âm âm như trời long đất lở.

Hoàng Thượng Chí liền dồn hết chân khí vào đơn điền, giở tuyệt kỹ khinh công Phù Quang Di Ảnh phi thân đi vun vút.

Chàng đã dùng tất cả công lực nên thân hình chàng như một lần chớp bay nhanh qua các cây đá rơi xuống cốc đạo đó.

Chàng phi nhanh đến nỗi không ai nhìn thấy được thân hình chàng đâu cả, và những cao thủ Thiên Tề Giáo phục kích trên vách đá hai bên cốc đạo đó cũng chẳng kịp trở tay, tìm cách ngăn bước chàng.

Với thân pháp nhanh nhẹn vô song đó, Hoàng Thượng Chí đã bình an ra khỏi cốc đạo.

Từng luồng gió thoảng qua, Hoàng Thượng Chí khẽ rung mình.

Hoàng hôn nhẹ buông xuống giữa cảnh núi rừng trùng trùng điệp điệp.

Hoàng Thượng Chí lau mồ hôi trán, thầm cảm ơn người đã mách cho chàng cách thoát thân.

Chàng cúi nhìn Ngô Tiểu My đang ngất lịm trong tay chàng.

Sắc mặt Ngô Tiểu My xanh rờn hơi thở rất yếu ớt. Bàn tay phải sưng to lên gấp ba lần người thường, da nàng đã biến sang màu tím thẫm.

Hoàng Thượng Chí cau mày, thở dài một tiếng. Đối với các chất độc, chàng hoàn toàn mù tịt, vả lại Độc Vật Dư Hóa đã lừng danh giang hồ là người dùng chất độc khủng khiếp nhất, thì giờ đây chàng biết tìm đâu ra người giải độc cho Ngô Tiểu My!

Tổ phụ của Ngô Tiểu My võ công rất cao siêu, có lẽ giải được chất độc này. Nhưng giờ đây nàng đang mê man, không mở miệng nói được tiếng nào, thì làm sao biết được Bất Lão Tiên Sinh hiện ở đâu?

Hoàng Thượng Chí cũng chẳng biết được Ngô Tiểu My còn sống được bao lâu nữa.

Bất giác chàng thở dài não nuột, nhớ lại trước đây Ngô Tiểu My đã cứu thoát khỏi tay tử thần. Thế mà giờ đây chàng đành phải nhìn ân nhân mình thọ hại bởi chất độc mà chẳng biết cách nào cứu chữa.

Hoàng Thượng Chí thần thờ bồng Ngô Tiểu My nhắm hướng bìa rừng thẳng tiến. Chàng cũng chẳng biết là đi như thế với mục đích gì...

Vàng trắng đã lên cao, làm lu mờ các vì sao sáng nhất, gieo ánh vàng xuống vạn vật. Ánh sáng xuyên qua khe lá, rụng xuống đất, dệt thành tấm thảm hoa tuyệt mỹ.

Trước mặt Hoàng Thượng Chí, một con đường rộng phơi mình dưới ánh trăng thanh.

Chàng dần bước lên đại lộ, chẳng biết nên đi về hướng nào.

Đang lúc phân vân ấy...

Trong bóng tối một tàn cây lớn bên đường chợt vang lên tiếng gọi nghe rất rõ ràng:

- Con à! Hãy lại đây!

Hoàng Thượng Chí giật mình, vội dừng bước quay mình lại.

Ánh mắt chàng chạm vào một bóng người trung niên như dáng một văn sĩ đang đứng dưới bóng cây.

Nhìn qua người ấy, Hoàng Thượng Chí cảm thấy vui mừng vô cùng, như là người lạc đường trong đêm tối bắt gặp ánh lửa soi đường.

Chàng vội tung mình đến trước mặt người đó, cúi đầu thi lễ, và cất giọng kích động:

- Lão tiên bối! Văn bối Hoàng Thượng Chí xin kính chào lão tiên bối!

Người văn sĩ trung niên đó vội xua tay, nói:

- Miễn lễ cho con! Hãy bỏ người trên tay xuống đã.

Nguyên người văn sĩ trung niên này chính là ông nội của Ngô Tiểu My, Bất Lão Tiên Sinh.

Hoàng Thượng Chí như trút khỏi gánh nặng trên vai, vội để Ngô Tiểu My xuống đất rồi hỏi:

- Những lời chỉ bảo lúc nãy là do lão tiên bối đã...

- Không sai!

Bất Lão Tiên Sinh vừa tiếp lời Hoàng Thượng Chí vừa cúi mình xem xét kỹ vết thương của Ngô Tiểu My. Bất giác ông cất giọng kinh hãi:

- Cái độc này thật nguy hại...

Hoàng Thượng Chí lo sợ hỏi dồn:

- Có lẽ nào không thể cứu...

Nhưng chàng kịp nghĩ mình không nên hỏi như vậy, nên nín bật luôn.

Bất Lão Tiên Sinh ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Cứu thì có cách nhưng phải công phu lắm.

Hoàng Thượng Chí nghe thế hơi yên tâm. Chàng nghĩ mình chẳng còn việc gì đáng lưu lại đây, liền chấp tay nói:

- Văn bối xin cáo từ!

- Khoan đã!

Bất Lão Tiên Sinh xuất cả hai tay, điểm vào mấy chục đại huyệt của Ngô Tiểu My, rồi cho tay vào bọc lấy ra mấy viên thuốc.

Ông cạy miệng Ngô Tiểu My bỏ vào ba viên, còn mấy viên kia thì nhai nát bôi lên chỗ tay bị độc của nàng.

Xong đâu đó, Bất Lão Tiên Sinh mới ngẩng đầu nói với Hoàng Thượng Chí.

- Con đã mạo hiểm cứu thoát cháu My, lão phu thay mặt nó mà cảm ơn của văn bối!

Hoàng Thượng Chí khiêm nhượng đáp:

- Không dám! Trước đây vẫn bối đã từng được Ngô cô nương cứu mạng. Nay tuy vẫn bối đưa Ngô cô nương ra khỏi nơi nguy hiểm, nhưng nếu không gặp được lão tiên bối thì chắc là vẫn bối cũng chẳng còn sống đến giờ này.

Bất Lão Tiên Sinh đột nhiên hỏi:

- Lệnh sư đã mất rồi à?

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên đáp:

- Phải! Nhưng sao lão tiên bối lại biết được?

- Một người đàn bà tự xưng là Thất Hồn Nhân đã nói cho lão phu biết.

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên vô cùng. Xem thế thì quả thật Thất Hồn Nhân chẳng rời chàng một bước. Nhưng chàng chẳng hiểu tại sao Thất Hồn Nhân lại đem chuyện của chàng nói với Bất Lão Tiên Sinh? Như vậy chẳng trách Bất Lão Tiên Sinh đã biết chàng có mang theo Ác Quỷ Châu Bài.

Hoàng Thượng Chí đại gì mà không nhân cơ hội này hỏi về thân thế Thất Hồn Nhân để giải đáp những thắc mắc mà lâu nay chàng vẫn canh cánh bên lòng.

Chàng cất tiếng hỏi ngay:

- Lão tiên bối và Thất Hồn Nhân hẳn đã quen biết từ lâu?

Bất Lão Tiên Sinh ngẩng mặt lên trời cười ha hả một lúc rồi nói:

- Khi lão phu xuất hiện trên giang hồ, thì Thất Hồn Nhân còn nằm trong bụng mẹ, thì làm sao mà quen biết từ lâu! Lão phu mới biết đây thôi.

Hoàng Thượng Chí mỉm cười nói:

- Lão tiên bối có thể cho vẫn bối biết mặt thật của Thất Hồn Nhân chăng?

Bất Lão Tiên Sinh nghiêm mặt hỏi lại:

- Tại sao con lại hỏi mặt thật của Thất Hồn Nhân làm gì vậy?

Hoàng Thượng Chí buồn buồn đáp:

- Vẫn bối đã thọ lãnh ân huệ của hai mẹ con Thất Hồn Nhân rất nhiều, dầu có nát thịt tan xương cũng khó mà đền đáp cho xứng. Chỉ là...

Bất Lão Tiên Sinh ngắt lời chàng:

- Con đã có hỏi qua bà ta, nhưng bà ta không cho biết à?

- Vâng!

Bất Lão Tiên Sinh lắc đầu nói:

- Lão phu cũng không thể nói ra được. Khi Thất Hồn Nhân gặp lão phu thì chỉ yêu cầu một điều là giữ bí mật hành tung và thân thể của bà ta.

Hoàng Thượng Chí thở dài một hơi, lòng đầy cảm xúc.

Bất Lão Tiên Sinh lại nói tiếp:

- Con đã là kẻ truyền nhân của Ma Trung Chi Ma lại còn giữ được tín phù của vị chưởng môn. Vậy con có muốn tiếp lấy chức vị chưởng môn đó không?

Hoàng Thượng Chí ngẫm nghĩ một lúc, rồi nét mặt chàng lạnh lại, nói:

- Điều này... thật khó không tuân theo lệnh của sư phụ. Nhưng hiện giờ vẫn bối đang mang nặng mối huyết thù, việc báo thù là cấp bách hơn cả.

Bất Lão Tiên Sinh thở dài, buồn buồn nói:

- Ủ! Mong sau này con sẽ thanh trừng môn đồ, chấn hưng phái Thiên Nam.

Hoàng Thượng Chí ngơ ngẩn gật đầu. Tuy chẳng biết thanh trừng môn đồ là hàm ý gì, nhưng chàng cũng không muốn hỏi nhiều. Chàng nghĩ rằng việc đó quá xa xôi, khó có hy vọng đạt được. Vì kẻ thù của chàng là một ma đầu khét tiếng hiện thời, hắn đã làm cho Hắc Bạch hai đạo. Võ lâm giang hồ phải rùng mình khiếp sợ, chàng tuy đã gặp được hai lần kỳ duyên làm cho công lực tăng lên rất nhiều, mà vẫn không thể đối địch nổi với kẻ thù, thì việc báo thù này rất khó mà biết được kết quả sẽ như thế nào.

Bất Lão Tiên Sinh đột nhiên đưa tay chỉ vào một gốc cây gần đó nói với Hoàng Thượng Chí:

- Con hãy ngồi xuống đây!

Hoàng Thượng Chí ngược mặt hỏi lại:

- Lão tiên bối còn việc gì dạy bảo chăng?

Bất Lão Tiên Sinh gật đầu, nghiêm nghị đáp:

- Có một việc rất quan trọng ta cần phải nói rõ với con trước khi về núi.

Hoàng Thượng Chí động lòng, vội tiến lại với gốc cây, ngồi xuống, ngược mặt chờ đợi.

Sắc mặt Ngô Tiểu My lúc này đã bớt tái, chỗ sưng nơi bàn tay cũng đã bớt rất nhiều.

Bất Lão Tiên Sinh, cặp mắt sáng như sao, nhìn ngay mặt Hoàng Thượng Chí, hỏi:

- Nghe nói con thù ghét tất cả những người đàn bà phải không?

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên im lặng một lúc lâu, mới gật đầu đáp gọn:

- Vâng!

Bất Lão Tiên Sinh lại hỏi tiếp:

- Vì má con thất tiết tái giá, nên con sinh lòng thù ghét tất cả đàn bà à?

Hoàng Thượng Chí giật mình, nhưng tiếp đó đôi mắt chàng chứa đầy vẻ oán thù, mặt đờng đờng sát khí, nghiến răng nói:

- Có lẽ là vậy!

Bất Lão Tiên Sinh lắc đầu, nói:

- Quan niệm đó thật là sai lầm!

- Sai lầm?

- Dĩ nhiên! Thiên hạ không ai không phải là cha mẹ. Chỉ là...

Hoàng Thượng Chí vội ngắt lời:

- Vãn bối cũng từng nghĩ như vậy, nhưng sự thật đây lại quá sức phũ phàng!

Bất Lão Tiên Sinh ôn tồn bảo:

- Việc đời có rất nhiều ẩn khúc mà ta không thể lấy thường tình xét đoán được... Sau này con sẽ hiểu lời của ta.

Hoàng Thượng Chí chậm chậm cúi đầu xuống!

Nếu người trước mặt đây không phải là vị tiên bối hơn trăm tuổi, được các nhân vật võ lâm hết lòng kính mến, đức vọng cao cả thì Hoàng Thượng Chí đã bỏ đi ngay. Chàng lo sợ và chán ghét, không muốn nghe nói đến chuyện mẹ chàng. Vì vậy khiến cho chàng ngồi cúi đầu, tức giận muốn trào máu họng.

Bất Lão Tiên Sinh dịu dàng nói:

- Con à! Con nên thật thà mà trả lời câu hỏi này của ta.

Hoàng Thượng Chí ngẩng đầu nhìn Bất Lão Tiên Sinh, lấy làm ngạc nhiên, nói.

- Có điều gì cần chỉ giáo, xin lão tiên bối cứ nói ra vãn bối xin thành tâm đáp lời.

- Con yêu Ngô Tiểu My không?

Hoàng Thượng Chí kinh ngạc, chàng không ngờ Bất Lão Tiên Sinh lại hỏi chàng điều ấy.

Chàng đứng bật dậy im lặng một lúc lâu mới nói:

- Điều này xin miễn cho, vì văn bối không thể trả lời được.

Bất Lão Tiên Sinh lạ lùng hỏi:

- Vì sao lại không thể trả lời được?

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng đáp:

- Văn bối chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Bất Lão Tiên Sinh lại hỏi:

- Có phải vì cái quan niệm sai lầm của con khiến con không nghĩ qua vấn đề ấy không?

Hoàng Thượng Chí vẫn nhất quyết:

- Văn bối cam thất lễ! Vấn đề này không thể trả lời được.

Bất Lão Tiên Sinh cau mày nói:

- Vậy ta hỏi con, trước đây không lâu, My nhi đã cứu con từ dưới sông và con đã ở trong phòng ngủ của nó mà nghỉ ngơi đến mấy ngày...

Hoàng Thượng Chí vội ngắt lời, nói:

- Đối với vấn đề ân oán, văn bối rất minh bạch, lúc nào văn bối cũng kiếm cách bồi đáp công ơn của Ngô cô nương.

Bất Lão Tiên Sinh tiếp lời lúc này:

- ... Còn nữa! Con My thọ hại trong tay sứ giả Ảo Ma Cung, con đã cứu nó, cả hai muốn phòng ỏ khách sạn, việc này có không!

- Có! Nhưng việc đó vẫn khó mà đền đáp một phần vạn cái ân huệ của nàng đối với văn bối.

Bất Lão Tiên Sinh lại nói:

- Nhưng hiện giờ con lại cứu nó và chịu cực khổ ản nó lại đây!

Bản tính kiêu ngạo, lạnh lùng lại trở về với Hoàng Thượng Chí, chàng ngẩng đầu lên, lãnh đạm nói:

- Việc này có điều gì không hay đâu?

Bất Lão Tiên Sinh trầm giọng nói:

- Cái quan trọng nhất của người con gái là sự thanh bạch. Các thiếu nữ trong võ lâm tuy không giữ được những chi tiết lễ nghi nhỏ nhặt, nhưng cũng nên có giới hạn...

Hoàng Thượng Chí cau mày, ngắt lời ông:

- Văn bối nào phải là người vô đức hạnh?

Bất Lão Tiên Sinh gắt giọng:

- Con nghe ta nói đã! Con đã nghỉ tại phòng ngủ của nó mấy ngày, hai người lại cùng nhau lưu trú trong khách sạn, còn ẵm nhau đôi ba lần như thế có thể nói là đã có cái thân mật về xác thịt...

Hoàng Thượng Chí hoảng hốt, thối lui một bước, nói:

- Nếu vậy văn bối không nên cứu nàng sao?

Bất Lão Tiên Sinh dịu giọng nói:

- Không! Con không làm điều gì sai quấy cả!

Hoàng Thượng Chí mở to mắt, nói:

- Vậy ý muốn của lão tiên bối trong mấy lời lúc nãy là...

- Là mong con chấp nhận ý kiến của ta.

Hoàng Thượng Chí lại hỏi:

- Ý kiến đó như thế nào? Thưa lão tiên bối!

- Kết hôn với con My!

Nghe Bất Lão Tiên Sinh nói như vậy, Hoàng Thượng Chí tay chân bủn rủn. Chàng không ngờ một vị tiên bối lừng danh trong võ lâm lại đưa ra ý kiến ấy với chàng.

Chàng thoát nhớ lại cách đây không lâu, ở trong một khách sạn. Hai mẹ con Thất Hồn Nhân cải trang thành hai vị lương y, giải độc cho Ngô Tiểu My và hết lời khuyên chàng nên kết hôn với Ngô Tiểu My. Vừa rồi kẻ bảo chàng vào Liên Hoàn Thao cứu Ngô Tiểu My cũng là Thất Hồn Nhân!

Đây rõ ràng là một việc đã được sắp đặt dự tính từ trước và người chủ mưu là Thất Hồn Nhân.

Thất Hồn Nhân!

Thất Hồn Nhân liên hệ thế nào với chàng?

Tại sao Thất Hồn Nhân lại làm như vậy?

Hoàng Thượng Chí đã nghĩ hàng trăm ngàn lần mà cũng vẫn không hiểu gì cả!

Đồng thời hình ảnh Đông Phương Huệ lại nổi lên trong óc chàng, những lời đau xót ấy... cái hôn không quên được ấy... khiến chàng thầm nói:

- Ở đời này mình chưa hề yêu một cô gái nào cả. Nếu có, thì đó là người bạn kim lan Đông Phương Huệ, nhưng nghĩa muội của ta đã đi rồi, trong lời của nghĩa muội ta, đã biểu lộ sự xa ta vĩnh viễn!

Bất Lão Tiên Sinh bỗng nói:

- Con ơi! My nhi yêu con lắm đấy. Vả lại sự kết hợp của hai con, không có chỗ nào sai cả.

Hoàng Thượng Chí cười một cách khó chịu, nói:

- Xin lão tiên bối bỏ lỗi! Văn bối khó mà tuân theo được!

- Có lẽ nào con lại buộc My nhi phải lấy người khác?

Hoàng Thượng Chí chẳng biết nên cười hay khóc, chàng liền vặn hỏi:

- Lý do mà lão tiên bối nêu ra có phải là hơi miễn cưỡng không?

Bất Lão Tiên Sinh thở dài, nói:

- Nhưng con ơi! Đời này My nhi rất khó mà lấy người khác nữa.

- Điều này văn bối không thể xen vào được.

- Nếu nói về phương diện đạo nghĩa thì sao?

Hoàng Thượng Chí lãnh đạm đáp:

- Văn bối chẳng có trách nhiệm gì cả.

- Con không vừa ý điều gì?

Hoàng Thượng Chí ôn tồn đáp:

- Chuyện hôn nhân là đại sự không nên ép buộc, vì e rằng sẽ không được hạnh phúc.

Bất Lão Tiên Sinh chẳng biết phải đối đáp thế nào nữa. Trước hết ông vì cháu gái của mình, sau nữa là được sự ủy thác của Thất Hồn Nhân, muốn thúc đẩy cho hai người thành gia thất với nhau, chẳng ngờ rốt cuộc không làm nên việc gì cả, mà chỉ tốn công trò chuyện nãy giờ với người con trai có gương mặt lạnh tựa tuyết băng và ý chí khó ai lay chuyển.

Thật thế, Bất Lão Tiên Sinh chẳng còn cách nào cưỡng ép Hoàng Thượng Chí tuân theo lời mình.

Hoàng Thượng Chí im lặng một lúc lâu, rồi chấp tay vái chào Bất Lão Tiên Sinh, nói:

- Lão tiên bối chẳng còn điều gì cần dạy bảo thì vẫn bối xin cáo từ.

Bất Lão Tiên Sinh khẽ gật đầu, cất giọng đượm buồn:

- Vạn sự đều do nơi duyên số con à! Con đi đi.

Hoàng Thượng Chí nhìn Ngô Tiểu My đang mê man, lòng thầm xin lỗi với nàng, rồi quay mình phi nhanh lên đường cái đi thẳng.

Bất Lão Tiên Sinh nhìn theo cho đến khi bóng Hoàng Thượng Chí biến mất trong ánh trăng, rồi hướng mặt lên ngọn cây, nói:

- Vạn sự đã định trước rồi, sợ rằng sức người khó mà thay đổi vận mạng được!

Một bóng người từ trên tàn cây um tùm đó rơi xuống, thân pháp nhẹ nhàng tựa chiếc lá mùa thu cuốn theo làn gió nhẹ.

Bóng người đó là một thiếu phụ có thân hình tuyệt đẹp, mặt phủ một vuông khăn.

Vừa rơi xuống đất, bóng người ấy cúi mình vái chào Bất Lão Tiên Sinh một cái.

Bóng người ấy chính là con người thần bí vô song...

Thất Hồn Nhân!

Với giọng buồn bã, Thất Hồn Nhân khẽ bảo:

- Đây là trách nhiệm của hậu bối, không thể không lo lắng đến.

Bất Lão Tiên Sinh lắc đầu đáp:

- Có lẽ những biến chuyển sau này không giống như dự đoán của cô đâu.

Thất Hồn Nhân cũng lo ngại đáp:

- Nếu không may lời đó là đúng, thì hậu quả rất đáng lo ngại.

Bất Lão Tiên Sinh buồn bã nói:

- Ta cứ tận lực mà làm rồi tùy theo sự quyết định của trời, nếu việc không thành là do số mạng đã như vậy, chứ không phải ta không chịu làm. Lão phu vì việc nhà mà phải tái hiện giang hồ, đó cũng là do lòng thành mà thôi, rồi đây lão phu sẽ trở về rừng núi, vĩnh biệt sự lai vãng giang hồ.

Nó xong ông ôm lấy Ngô Tiểu My, chỉ khẽ lắc vai một cái đã bay vút ra ngoài ba trượng, chớp mắt đã mất dạng.

Thất Hồn Nhân đứng sững hồi lâu, rồi mới thở dài, chậm chậm nói:

- Việc gì cũng khó mà tốt đẹp cả, mình chỉ có thể coi trọng sự đạo thôi.

Thất Hồn Nhân khẽ nhún một cái, thân hình đã bắn vào rừng cây, mất dạng.

Hoàng Thượng Chí sau khi rời khỏi ông cháu Bất Lão Tiên Sinh, chàng cảm thấy như vừa thoát khỏi một gánh nặng ngàn cân. Lợi dụng đêm trăng sáng, chàng phi nhanh vun vút như một bóng chim đêm...

Nhưng đối với việc Bất Lão Tiên Sinh có ý bắt ép chàng phải kết hôn với Ngô Tiểu My vẫn theo ám ảnh chàng mãi, và trong đó lại có thêm Thất Hồn Nhân một người thần bí vô song đối với chàng này nữa, Thất Hồn Nhân muốn đi đến mục đích gì, thật làm cho người ta khó hiểu.

Hoàng Thượng Chí phi thân mỗi lúc một nhanh, như muốn quên đi những chuyện vừa xảy ra. Gió thổi ngược bên tai chàng vun vút.

Đang lúc phi nhanh đó, đột nhiên Hoàng Thượng Chí thấy một bóng đen như ma quỷ hiện hồn vút nhanh vào một ngọn núi bên kia đường với một tốc độ kinh khủng, làm cho chàng phải kinh ngạc.

Tiếp đó có hai bóng đen nữa!...

Rồi ba bóng đen...

Trước sau có đến mười mấy bóng đen, chúng phi vào một địa điểm là ngọn núi bên kia đường.

Cứ theo thân pháp của các bóng đen đó mà xét đoán thì chắc rằng chúng đều là những cao thủ hiểm cớ trong võ lâm. Điều này càng làm cho Hoàng Thượng Chí kinh ngạc hơn.

Tức thời, chàng nổi lên tính hiếu kỳ, thân hình chàng nghiêng qua một bên, rời khỏi đường cái, phóng vào chỗ những bóng đen vừa biến mất.

Chàng thấy chúng phi nhanh lên núi rồi mất dạng...

Hoàng Thượng Chí đến dưới chân núi, ngược nhìn lên.

Triền núi rất trơ trọi, chỉ có một vài đám cỏ và cây rừng thưa. Dưới ánh trăng, soi rõ trên đỉnh núi có một đám cây tùng cao vút, lơ mờ để lộ một góc điện và hình ảnh khi ẩn khi hiện của vách tường. Hình như đó là một cái miếu.

Gió núi nhè nhẹ thổi...

Trăng thanh rải ánh sáng bàng bạc xuống vạn vật đang say ngủ.

Nếu mà phóng ngay lên đỉnh núi, thì sẽ bị phát giác ngay, vì triền núi không có cây, đá dễ ẩn núp, Hoàng Thượng Chí còn đang do dự thì...

Đúng lúc ấy.

Lại có bảy tám bóng đen phóng nhanh đến.

Hoàng Thượng Chí nghĩ ra một kế, liền ẩn vào sau một thân cây, chờ cho tốp người này lướt qua rồi dùng kinh công tuyệt đỉnh theo gót người sau cùng.

Hoàng Thượng Chí theo sau tốp người, không gây ra một tiếng động nhỏ, thân hình chàng tựa hồ một bóng ma bay chập chờn sau đám người đó. Nếu như có người rình xem, thì cũng tưởng rằng chàng là người đồng bọn thôi.

Cả tốp người này đều có khinh công thượng thặng, họ lướt nhẹ trên lá cây, ngọn cỏ mà phóng nhanh lên đỉnh núi.

Người đi sau cùng cứ cách vài trượng thì huýt một cái rất khẽ.

Chỉ trong chốc lát họ đã lên tới đỉnh núi.

Những cây tùng cao vút, tàn lá um tùm che lấp cả một cái Miếu đã sụp đổ.

Hoàng Thượng Chí nhảy vút lên ngọn một cây tùng, rồi từ cây này chuyển qua cây khác, đi lần đến cổ miếu đó như là một con dơi lướt mình trong đêm vắng.

Trong chánh điện của ngôi cổ miếu đèn đuốc sáng choang, xung quanh có hàng mấy chục người già, trẻ ngồi ngay ngắn.

Sau khi tốp người cuối cùng đã vào hết trong miếu, thì trước mặt bàn thờ chính, có một lão già mặt mũi trong rất dễ sợ, mắt sâu hoắm như hai cái lỗ đen ngòm trên cái đầu lâu, miệng rộng hoác tận mang tai, cái mũi to bằng nắm tay ngấn trên khuôn mặt bé, xú và ốm teo, cằm không có lấy một sợi râu, như mày và tóc lại dài phủ gần hết khuôn mặt càng làm tăng vẻ cổ quái. Thân hình lão khoác một chiếc áo vàng...

Lão từ từ đứng dậy, đôi mắt sâu hoắm bắn ra những tia sáng lạnh người. Lão đảo mắt nhìn quanh một vòng rồi cất giọng âm trầm nói:

- Số người chắc đã đến đông đủ rồi! Bây giờ bốn hộ pháp tuyên bố cho chư vị hay mệnh lệnh của Đế Quân và những hành động chính yếu trong đêm nay của chúng ta.

Tất cả những người có mặt trong cổ miếu đó, đều nhìn chăm vào lão già áo vàng. Trong điện im lặng đến nỗi một cây kim nhỏ rơi xuống cũng nghe tiếng.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>